

La fe venç l'esperit del món que divideix

Dv, 11/01/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Si tu no estimes el teu germà, no pots estimar Déu. Ho recorda aquest matí el Papa a la missa a la Casa Santa Marta subratllant que és la fe qui dona forces per a pregar per tothom, fins i tot pels enemics, de no deixar créixer els sentiments de gelosia i enveja i de no xafardejar

Per estimar Déu concretament, cal estimar els germans, és a dir, pregar per ells, simpàtics i antipàtics, també per "l'enemic", no donant espai als sentiments de gelosia i enveja, i no "xafardejar" que destrueixen les persones. És una ferma exhortació a l'amor, la que el Papa es envia aquest matí, en l'homilia de la missa a la Casa de Santa Marta. Per donar la força d'estimar així, és la fe que venç l'esperit del món, que és mentider i divideix.

L'esperit del món és mentider

La reflexió de Francesc es desenrotlla a partir de la primera carta de Sant Joan apòstol (Jn 4,19-5,4), que proposa la Litúrgia d'avui. L'apòstol Joan ens parla, de fet, de "mundanitat". Quan diu que "aquells que han nascut de Déu, són capaços de superar el món", està parlant de la "lluita diària" en contra de l'esperit del món, que és "un mentider", és un "esperit de les aparences, sense consistència "mentre que" l'Esperit de Déu és veritable". "L'esperit del món és l'esperit de la vanitat, de coses que no tenen força, que no tenen fonament i que cauran", ha dit Francesc. Com els dolços que s'ofereixen per Carnaval, els bunyols" - no són consistents, sinó "plenes de vent", així és l'esperit del món "ple de vent" i enganya perquè és "fill del pare de la mentida "

L'esperit del món sempre divideix la família, la comunitat i la societat

L'apòstol ens ofereix el camí de la concreció de l'Esperit de Déu, que "no va per les fantasies": el dir i el fer són la mateixa cosa. "Si tu tens l'Esperit de Déu", recorda el Papa, faràs les coses bones. I l'apòstol Joan diu una cosa "quotidiana": "Qui no estima el seu germà que veu, no pot estimar Déu, qui no veu". "Si tu no ets capaç d'estimar una cosa que veus, com podràs estimar una que no veus? Aquella és fantasia ", posa de manifest Francesc, exhorta a estimar" això que veus, que pots tocar, que és real ". I no les fantasies que tu no veus "

Si no ets capaç d'estimar Déu en el concret, no és cert que tu estimes Déu. I l'esperit del món és un esperit de divisió i quan es fica en la família, en la comunitat, en la societat sempre crea divisions: sempre. I les divisions creixen i ve l'odi i la guerra ... Joan va més enllà i diu: "Si un diu 'jo estimo Déu' i odia al seu germà, és un mentider", és a dir, un fill de l'esperit del món, que és pura mentida i pura aparença .I això és una cosa que ens farà reflexionar: estimo jo Déu? Però anem al toc de pedra a on podem comparar i veurem com tu estimes el teu germà: veurem com l'estimes.

Els tres senyals

El Papa Francesc es fixa en els tres senyals que indiquen que un no estima el seu germà. Somriure es pot fer de moltes maneres: fins i tot els pallassos de circ somriuen i moltes vegades ploren de cor. Primer de tot per tant, el Papa ens exhorta a pregar pel proïsme, i també per aquella persona que "m'és antipàtica" i que sé "que no em vol bé", fins i tot per al que "m'odia", fins i tot "l'enemic", com Jesús. ha dit. Si no prego, és un senyal que no estimo:

El primer senyal, la pregunta que tots hem de fer: jo prego per les persones? Per totes, en concret, aquelles que em són simpàtiques i aquelles que em són antipàtiques, aquelles que em són amigues i les que no són amigues. Primer. Segon senyal: quan jo sento sentiments dins de mi sentiments de gelosia, d'enveja i em ve el desig d'augurar-li mals o no ... és un senyal que u no tens amics. Atura't allà. No deixar créixer aquests sentiment: són perillosos. No deixar-los créixer. I després, el senyal més quotidià que no estimo el proïsme i, per tant, no puc dir que estimo Déu, és la xafarderia. Posem-nos en el cor i en el cap, clarament, si jo faig murmuracions, no estimo Déu perquè amb la xafarderia estic destruint aquesta persona. Les xafarderies són com els caramels de mel, que també són bons, un en porta un altre, i un altre, i després s'espatlla l'estómac, amb tants caramels ... Per què és bonic, és "dolç" de xafardejar, sembla una bona cosa bonica; però destrueix. I aquest és el senyal que no estimes.

En la lluita contra l'esperit del món conserva la fe.

Si una persona deixa de xafardejar en la seva vida: "Jo diria que està molt a prop de Déu," perquè - explica Francesc - no xafardeja el proïsme, "te cura del proïsme", té cura de Déu en el proïsme"

I l'esperit del món es venç amb aquest esperit de fe: creure que Déu està en el meu germà, en la meva germana. La victòria que ha vençut el món és la nostra fe. Només amb molta fe es pot caminar en aquest camí, no amb pensaments humans de sentit comú ... no, no: no serveixen. Ajuden, però no serveixen per a aquesta lluita. Només la fe ens donarà la força per no xafardejar, de pregar per tots, també pels enemics i no deixar créixer els sentiments de gelosia i d'enveja. El Senyor amb aquests versets de la Primera carta de Sant Joan apòstol, ens demana concreció en l'amor. Estimar Déu: però si no estima el germà, no pot estimar Déu. I si tu dius que estimes el teu germà, però de veritat no l'estimes, l'odies, tu ets un mentider ..

Traducció de Pere Prat Serra